

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudkyně zpravodajky Mgr. Sylvy Šiškeové a soudce JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Mgr. J. K.**, zastoupeného Mgr. Filipem Svobodou, advokátem se sídlem Prvního pluku 347/12a, Praha 8, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 26. 2. 2018, č. j. ÚOHS-R12/2018/IN-05772/2018/310/TFr, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2020, č. j. 30 A 55/2018 – 47

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Filipa Svobody, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žadostí ze dne 21. 12. 2017 žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím požádal o poskytnutí prvostupňového rozhodnutí žalovaného, kterým byla společnost České dráhy, a. s., uložena pokuta za zneužití dominantního postavení. Rozhodnutím ze dne 4. 1. 2018, č. j. ÚOHS-V0261/2017/IN-

00190/2018/130/JDa, žalovaný žádost odmítl podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, a to z důvodů uvedených v § 2 odst. 3 téhož zákona, ve spojení s § 20 odst. 1 písm. c) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku předseda žalovaného zamítl rozklad žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

[2] Rozhodnutí předsedy žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně, který napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud označil za stěžejní posouzení právní otázky, zda § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže představuje speciální právní normu, která bez dalšího vylučuje, aby žalovaný podle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytl nepravomocné rozhodnutí týkající se ochrany hospodářské soutěže. Krajský soud poukázal na svá předchozí rozhodnutí zabývající se touto otázkou i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu včetně rozsudků vztahujících se k podobné úpravě obsažené v zákoně č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, a neshledal důvod odchýlit se od této rozhodovací praxe. Na základě analýzy judikatury, právní úpravy i důvodové zprávy k zákonu o ochraně hospodářské soutěže krajský soud dospěl k závěru, že § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže neobsahuje žádnou výjimku z úpravy obsažené v zákoně o svobodném přístupu k informacím; naopak mimo režim zákona o svobodném přístupu k informacím rozšiřuje okruh informací poskytovaných ze strany žalovaného.

[3] Jelikož správní orgány žádost žalobce o poskytnutí informace odmítly z důvodu uvedeného v § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, nezabývaly se existencí důvodů pro odmítnutí žádosti ve smyslu § 7 až § 11 téhož zákona. Krajský soud by proto postupem podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím (tj. nařízením poskytnutí požadované informace) zcela nahrazoval úvahu správních orgánů, resp. rozhodoval o otázce, která dosud nebyla správními orgány posouzena, což mu nepřísluší, a proto toto ustanovení neaplikoval a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[4] V kasační stížnosti žalovaný (dále jen „stěžovatel“) uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Poukázal na údajné zásadní rozdíly mezi oblastí veřejných zakázek a hospodářské soutěže, které se nejpodstatněji projevují v povaze subjektů vystupujících v souvisejících (přestupkových) řízeních. Rozhodnutí správních soudů vztahující se k poskytování nepravomocných rozhodnutí vydaných v oblasti veřejných zakázek se proto na oblast ochrany hospodářské soutěže uplatní pouze v omezeném rozsahu. Ve sféře veřejných zakázek vystupuje na straně zadavatele většinou veřejná instituce, nad jejímž nakládáním s veřejnými prostředky stěžovatel dozoruje. Zveřejnění prvostupňového správního rozhodnutí tak může veřejnosti účinně přiblížit nakládání s veřejnými prostředky a umožnit zhodnocení jeho hospodárnosti. Naopak zveřejnění prozatímních závěrů stěžovatele týkající se rozhodnutí ve věci ochrany hospodářské soutěže by mohlo soutěžitele nenávratně poškodit na jeho dobré pověsti.

[5] Poskytováním nepravomocných rozhodnutí z oblasti hospodářské soutěže by podle stěžovatele mohlo dojít až k porušení ústavně zaručených práv soutěžitelů (zejm. práva

pokračování

na svobodné podnikání v prostředí nenarušené hospodářské soutěže a práva na soukromí). V této souvislosti poukázal na důvodné očekávání účastníka řízení, že rozhodnutí týkající se jeho podnikatelské činnosti prošetřované stěžovatelem nebude uveřejněno dříve, než se stane pravomocným. V opačném případě se jedná o poskytnutí rozhodnutí (či jeho zveřejnění ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím), které prozatím neprošlo druhoinstančním testem zákonnosti, v jehož rámci existuje možnost změny či zrušení ještě před nabytím právní moci. Rozhodnutí zveřejněná postupem podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím přitom odkazují na informace vyskytující se výhradně ve správním spisu. Jedná se o údaje, jejichž zveřejněním by mohlo dojít k zásahu do osobnostních (či kvaziosobnostních) práv soutěžitelů, případně rovněž k jejich zneužití potenciálním konkurentem v neprospěch sankcionovaného soutěžitele. V této souvislosti poukázal také na funkci práva na informace. Jestliže je touto funkcí kontrola veřejné moci vykonávané stěžovatelem, měla by se ve sféře hospodářské soutěže zkoumat pouze činnost stěžovatele, který o svých aktivitách pravidelně informuje prostřednictvím tiskových zpráv. Tiskové zprávy obsahují dostatek informací pro vytvoření obrazu o činnosti stěžovatele pro veřejnost, ale zároveň chrání dobré jméno a pověst dotčeného soutěžitele.

[6] Následně stěžovatel provedl test proporcionality sobě konkurujících práv, tj. práva na informace a práva na podnikání v prostředí nerušené hospodářské soutěže. Zdůraznil, že právo na informace nebylo v nyní řešené věci zcela odepřeno, nýbrž pouze dočasně omezeno. Přestože se správnost nepravomocných rozhodnutí správního orgánu prvního stupně presumuje, i taková rozhodnutí mohou v očích veřejnosti vyvolávat nesprávné závěry, které si čtenář často již nespojí s posléze publikovanou informací o zrušení daného rozhodnutí pro nezákonnost. S ohledem na vyhodnocení důsledků omezení jednotlivých poměřovaných práv se podle stěžovatele jako vhodnější jeví dočasně upřednostnit právo na svobodné podnikání před právem na informace. Ačkoliv si je stěžovatel vědom jednotlivých negativních dopadů omezení poměřovaných práv, převažuje zde atribut dočasnosti omezení práva na informace oproti prakticky nezhojitelnému zásahu do (kvazi)osobnostních práv soutěžitelů. Případná újma žadatele při neposkytnutí informace bude podle názoru stěžovatele pouze dočasná a lehce zhojitelná, na rozdíl od potenciální újmy způsobené poskytnutím nepravomocného rozhodnutí.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že postavení účastníka řízení nemá vliv na povinnost stěžovatele poskytovat svá rozhodnutí. Stěžovatel nadto opomíjí, že žalobce požadoval rozhodnutí týkající se společnosti České dráhy, a. s., tedy společnosti s jediným akcionářem – Českou republikou. Co do funkce poskytování informací jako způsobu kontroly hospodaření s veřejnými prostředky (byť podle žalobce nejde o relevantní kritérium) se jedná o věc plně srovnatelnou s poskytováním rozhodnutí v oblasti veřejných zakázek.

[8] Argumenty stěžovatele týkající se možného zásahu do dobré pověsti účastníka správního řízení, v němž je vydáno požadované rozhodnutí, a jeho práva na svobodné podnikání žalobce označil za pouhé spekulace bez opory ve správním nebo soudním spisu, které jsou pro nyní projednávaný případ irelevantní. Nelze opomenout ani skutečnost, že stěžovatel sám o vydání nepravomocných rozhodnutí referuje prostřednictvím tiskových zpráv na svých webových stránkách. Motivace žalobce jakožto žadatele o poskytnutí

informace navíc není podstatná a nepřímé osočování z nepoctivých úmyslů ze strany stěžovatele se neslučuje se základními zásadami činnosti správních orgánů.

[9] Ke stěžovatelem provedenému testu proporcionality žalobce podotkl, že při správné aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím by k zásahu do práva na svobodné podnikání dojít ani nemohlo. Jestliže se má test proporcionality v postupu stěžovatele uplatnit, mělo by tak být ve vztahu ke splnění povinnosti zveřejnění poskytnuté informace ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel rovněž opakovaně poukázal na skutečnost, že požadované prvostupňové rozhodnutí neprošlo testem zákonnosti, přičemž není zřejmé, co se tím rozumí. Žalobce považuje za zarážející, že by stěžovatel ve vztahu k žádostem o poskytnutí informací uplatňoval předpoklad nezákonnosti svých rozhodnutí vydaných v prvním stupni. Pokud se naopak zákonnost rozhodování v prvním stupni předpokládá, není důvod rozhodnutí neposkytnout. Navíc posouzení otázky, zda účastník řízení byl nebo nebyl na svých právech zkrácen rozhodnutím stěžovatele, náleží soudům ve správním soudnictví, nikoliv předsedovi stěžovatele v rámci rozkladového řízení. Podle této úvahy by rozhodnutí testem zákonnosti neprošla ani ke dni jejich právní moci, přesto by je však stěžovatel ve smyslu § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže byl povinen zveřejňovat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel výslovně napadá rozsudek z kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obecnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku; stěžovatel neuvedl, v čem konkrétně namítanou nepřezkoumatelnost spatřuje. Nepřezkoumatelnost je však natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že ji Nejvyšší správní soud musí zkoumat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek přezkoumatelným, neboť je z něj možné seznat, jakými úvahami se krajský soud řídil a jaké důvody jej vedly k vydání rozhodnutí.

[14] Podle § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se tento zákon nevztahuje na „poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně

pokračování

náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací“.

[15] Podle § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže Úřad pro ochranu hospodářské soutěže *„zveřejňuje návrhy na povolení spojení soutěžitelů a svá pravomocná rozhodnutí“.*

[16] Podle § 123 zákona o veřejných zakázkách účinného do 30. 9. 2016 Úřad pro ochranu hospodářské soutěže *„průběžně uveřejňuje svá pravomocná rozhodnutí podle tohoto zákona na své internetové adrese“.*

[17] Podle § 272 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže *„průběžně uveřejňuje svá pravomocná rozhodnutí podle tohoto zákona na své internetové adrese“.*

[18] Nejvyšší správní soud předně poukazuje na předchozí relevantní judikaturu správních soudů, které nejprve ve vztahu k úpravě podle již neúčinného zákona o veřejných zakázkách dovodily, že povinnost stěžovatele uveřejňovat svá pravomocná rozhodnutí nepředstavuje zvláštní důvod, pro nějž by nemohlo být k žádosti o informace poskytnuto dosud nepravomocné rozhodnutí (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2014, č. j. 29 A 55/2013 – 50). Ustanovení zákona o veřejných zakázkách a zákona o svobodném přístupu k informacím se totiž vzájemně nederogují, nýbrž doplňují. Toto doplnění úpravy podle zákona o svobodném přístupu k informacím stěžovateli ukládá specifickou publikační povinnost týkající se jeho pravomocných rozhodnutí, která představuje určitý informační „nadstandard“, aniž by se dotýkala minimálního standardu v podobě obecné úpravy poskytování informací (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 5. 2015, č. j. 30 Af 38/2013 – 59 a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 126/2015 – 33). Smyslem ustanovení citovaných v bodech [15] až [17] je totiž posílení informovanosti veřejnosti o činnosti stěžovatele prostřednictvím internetu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 66/2015 – 30).

[19] Správní soudy se také již opakovaně souhlasně vyjádřily k přípustnosti aplikace závěrů dovozených ve vztahu k § 123 zákona o veřejných zakázkách i na řízení podle zákona o ochraně hospodářské soutěže, a to navzdory určitým rozdílům obou zákonů a účastníků řízení podle nich vedených (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2020, č. j. 5 As 253/2018 – 35 nebo již citovaný rozsudek č. j. 7 As 245/2019 – 28). Na základě závěrů formulovaných ve vztahu k § 123 zákona o veřejných zakázkách pak obdobně dospěly k závěru, že ani § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže nelze vykládat v tom smyslu, že znemožňuje poskytování nepravomocných rozhodnutí stěžovatele na žádost. Nejedná se o výjimku z úpravy zákona o svobodném přístupu k informacím, naopak o rozšíření okruhu informací poskytovaných stěžovatelem mimo režim tohoto zákona (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2018, č. j. 29 A 219/2017 – 45). Úmyslem zákonodárce nebylo eliminovat možnost použití zákona o svobodném přístupu k informacím, jak se stěžovatel opakovaně pokouší dovozovat (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2019, č. j. 31 A 136/2017 – 42 a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2020, č. j. 7 As 245/2019 – 28).

[20] Nejvyšší správní soud neshledal důvod k odchýlení se od právních názorů vyslovených ve výše uvedených rozsudcích. Pro úplnost soud dodává, že na věci nic nemění ani od 1. 10. 2016 účinný zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, neboť i ten stěžovateli stanoví povinnost publikovat na internetové adrese svá pravomocná rozhodnutí (srov. totožně formulovaný § 272 tohoto zákona).

[21] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že by se rozhodnutí ve věcech veřejných zakázek týkala vždy výhradně veřejných institucí a naopak rozhodnutí ve věcech ochrany hospodářské soutěže pouze soukromých subjektů. Na to ostatně upozornil i sám žalobce, který se žádostí o poskytnutí informace domáhal rozhodnutí týkajícího se akciové společnosti, jejímž jediným akcionářem je stát. Zákon o svobodném přístupu k informacím nicméně obsahuje prostředky sloužící k ochraně práv jak soukromých, tak veřejných subjektů, kterých se poskytnuté informace mohou týkat (např. ochrana obchodního tajemství podle § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím či další omezení podle § 11 téhož zákona). Z hlediska poskytování nepravomocných rozhodnutí vydaných podle zákona o ochraně hospodářské soutěže tato oblast není natolik specifickou a svým charakterem se neodlišuje od režimu veřejných zakázek natolik, aby na ni nebylo možné užít závěry učiněné ve vztahu k zákonu o veřejných zakázkách. Příslušná ustanovení, tj. § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže, § 123 již neúčinného zákona o veřejných zakázkách i § 272 zákona o zadávání veřejných zakázek mimo režim zákona o svobodném přístupu k informacím rozšiřují okruh informací, které stěžovatel poskytuje zveřejněním. Nepředstavují proto důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace v podobě nepravomocného rozhodnutí stěžovatele (viz již citované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 66/2015 – 30 a č. j. 7 As 245/2019 – 28).

[22] K námitce stěžovatele týkající se možného dotčení práv soutěžitele Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o námitku hypotetického charakteru nepodloženou konkrétními okolnostmi dané žádosti o poskytnutí informace. Stejně tak námitky ohledně možnosti zneužití práva na informace jsou pouze teoretickými úvahami bez opory ve správním spisu. Pouhá potencialita dotčení práv nemůže odůvodňovat paušální vyloučení poskytování veškerých nepravomocných rozhodnutí. Jestliže by v konkrétním případě i při využití zákonných prostředků sloužících k ochraně práv účastníků řízení (soutěžitelů) nadále docházelo ke kolizi práva na informace s jiným ústavně garantovaným právem, bylo by na místě provést test proporcionality (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 245/2019 – 28). Ten však musí náležitě zohlednit specifické skutkové a právní okolnosti daného případu (k tomu rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2007, č. j. 10 Ca 144/2005 – 37, č. 1270/2007 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10). Obecná a nijak nespecifikovaná tvrzení o možném zásahu do práv soutěžitelů tudíž k řádnému zvážení v kolizi se nacházejících práv (a následnému upřednostnění práva na ochranu svobodného podnikání před právem na informace) nepostačují.

[23] Přestože stěžovatel nerozporuje presumpci správnosti nepravomocných rozhodnutí správního orgánu I. stupně, namítá, že taková rozhodnutí dosud neprošla „testem zákonnosti“ v podobě rozkladového řízení. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že výlučka z poskytování informací týkajících se všech

pokračování

nepravomocných rozsudků soudů není ústavně konformní, a dotčenou část ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím zrušil. Závěry uvedeného nálezu přitom lze aplikovat i na nyní řešenou věc, a to navzdory neveřejné povaze správního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 245/2019 – 28). Nepravomocná rozhodnutí soudů i správních orgánů jistě mohou v důsledku jejich přezkumu doznat zásadních změn, čehož si žadatel o informace musí být vědom. Stejně tak není sporu, že soudní či správní rozhodnutí zprostředkovávají informace obsažené v dotčeném spisu, který není veřejně dostupný. Tyto okolnosti však samy o sobě nemohou být důvodem pro odepření poskytnutí požadované informace. Ústavní soud ve výše citovaném nálezu dovedl, že vyloučení veřejné kontroly neposkytnutím nepravomocných rozsudků by představovalo nepochopení smyslu práva na informace ve vztahu k veřejné moci. Navíc i pravomocné rozsudky soudů mohou být změněny cestou mimořádných opravných prostředků či ústavní stížnosti a pravomocná rozhodnutí správních orgánů mohou být zrušena správními soudy. Jestliže platí, že soudy v postavení povinných subjektů musí poskytnout nepravomocné rozsudky, není důvod, proč by uvedené nemohlo obdobně platit pro nepravomocná rozhodnutí správních orgánů. Zákon o svobodném přístupu k informacím v tomto smyslu žádné omezení nestanoví.

[24] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že účel práva na informace spočívá ve veřejné kontrole výkonu státní moci. Tato kontrola může být realizována nejen prostřednictvím tiskových zpráv publikovaných stěžovatelem, ale i postupem podle zákona o svobodném přístupu k informacím, včetně následného zveřejnění poskytnuté informace způsobem umožňujícím dálkový přístup veřejnosti. Bez ohledu na právní předpis, v jehož režimu k výkonu práva na informace dochází, je předmětem veřejné kontroly právě rozhodovací činnost stěžovatele. S ohledem na výše uvedené není důvod omezovat přístup k jeho rozhodovací činnosti stěžovatele pouze prostřednictvím tiskových zpráv.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobci jako procesně úspěšnému účastníkovi náleží náhrada nákladů řízení. Náklady jsou tvořeny odměnou a náhradou hotových výdajů jeho zástupce za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání a podání vyjádření ke kasační stížnosti [§11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za něž přísluší částka 3 100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Protože zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést, tj. 21 % z částky 3 400 Kč, tedy o 714 Kč. Celkovou částku 4 114 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu